

finnes en fördjupning, som sannolikt är naturlig, icke huggen; men måhända har den vid upp-
målning av inskriften använts som sk. 40 i är icke stunget. För nedersta stapeln i 51 s har ris-
taren använt en naturlig spricka, som icke bearbetats med mejseln.

Dybeck: 32—36 **orkil** saknas. — Lindal: 32—36 **orkil** saknas. »Stenen har en mycket vacker
drakslinga.» — v. Friesen: 32—36 **orkil**. »På andra sidan, där inskriften på nytt tager vid, äro
runorna vikta öfver stenens kant, enär slingan eljest skulle kommit alltför nära in på midtorna-
menten. Runorna äro emellertid här ej alltför tydliga, emedan stenen är mycket skroflig. Dessa
runor... ha delvis ända tills nu varit fyllda af murbruk och kalk — minnen från domkyrko-
muren.»

Borga är givetvis kvinnonamn, ett kortnamn till tvåledade namn som isl. *Borghildr*, *Borgny*,
runsv. *Ingiborg*, *Steinborg* o. a. Det synes f. ö. icke vara belagt, varken i inskrifter eller i medel-
tida urkunder. — Också *Stynbiorn* är f. ö. okänt. Möjligen är det en felristning för det i run-
inskrifterna väl belagda *Styrbiorn* (se Sö 339). Förleden *Styr-* har, såsom Lind framhållit, från
början säkerligen haft karaktären av ett tillnamn ('den ostyrige, vildsinte Björn'). Möjligen har
ett *Stynbiorn* bildats som en mer eller mindre tillfällig variation av *Styrbiorn*.

Stynbiorn har troligen varit son till *Borga*. Inskriftens fullständiga form torde sålunda ha
varit: **borha lit · raisa · stain · iftir · stynbiar[n · sun · sin · in · þ]orkil lit · iftir · broþur · sin**. Efter 37—39
þit skall ur det föregående underförstås **raisa · stain**. Modern *Borga* och brodern *Torkel* ha så-
lunda gemensamt låtit resa minnesvården.

Ornamentik och runformer tyda på att ristningen är utförd av Öpir. Men den hör icke till
hans mera framstående verk. Orsaken härtill är givetvis till stor del den för ristning mycket
olämpliga stenytan. Ristaren har icke ansett det vara mödan värt att nedlägga någon större om-
sorg på arbetet.

934. Uppsala, Domkyrkan.

Pl. 6.

Litteratur: D 1:268. P. J. Lindal, *Runstenarne i Upsala* (1881), s. 4; O. v. Friesen, *Runstensundersökningar i
Upsala län 1898* (hs i ATA), Anteckningar (UUB).

Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; P. J. Lindal a. a. foto; O. v. Friesen foto (ATA, UUB).

Av de fyra runstenar, som 1866 framtogos ur Domkyrkans grund, var endast en (U 933)
någorlunda fullständig, de tre övriga (U 931, 934 och 935) däremot ganska fragmentariska. Också
U 934 påträffades »i grundmuren till en bland domkyrkans sträfpelare i öster». Den står nu rest
på planen N om Domkyrkan som den andra i ordningen från V.

Ljusgrå, grovkornig granit. Höjd 1,73 m., största bredd (över ristningens nedersta linje) 1,03
m. Den bevarade delen motsvarar ungefär $\frac{1}{4}$ av den ursprungliga stenen, som sålunda har varit
mycket stor. Fragmentet utgör den vänstra delen av nedre hälften, med inskriftens början. Rist-
ningen är tämligen jämnt och djupt huggen, överallt tydlig. Runorna äro väl formade och stå
med jämna avstånd från varandra.

Inskrift:

þorir · auk × ryþikr × auk × karl · þair + br . . .
5 10 15 20 25

Þorir ok (H)rørikr(?) ok Karl, þair br[øðr] . . .

»Tore och Rörik(?) och Karl, de bröderna . . .»

Till läsningen: Intet sk framför 1 þ. Efter 5 r är sk ·, icke +. 10 y är tydligt stunget. 13 k
är icke stunget. Efter 21 l är sk ·, icke +. — Dybeck: Intet sk efter 5 r; 12 r. — Lindal: Intet
sk efter 5 r; 12 i. — v. Friesen: Sk efter 5 r +; 12 i.

Tre bröder ha enligt inskriften låtit resa stenen. Två av dem bära välkända namn, *Þorir* och *Karl*. 9—14 **ryþikr** kan återge såväl ett *Ryðingr* som ett *Røðingr*, äldre *Hrøðingr*. Intetdera namnet synes f. ö. vara belagt i nordiska runinskrifter. I en urkund från 1293 finnes ett enstaka *Rothingar* Söderköping (Lundgren-Brate). Under sådana förhållanden torde man bära ta i övervägande en tredje möjlighet. **ryþikr** kan återge det välkända namnet *Rørikr*, äldre *Hrørikr*. Ljuden *ð* och *r* ha mycket liknat varandra, och det kan därför helt enkelt vara en tillfällig »felstavning» av ristaren. Men *ð* förekommer så ofta i stället för ursprungligt *r*, särskilt om i närheten förekommer ett *r*, att man måste räkna med en, om ock sporadisk, ljudövergång; se S. Bugge i *ANF* 2 (1885), s. 241 f., 247 f.; Ad. Noreen, *Aisl. Grammatik* (4. Aufl. 1923) § 253: 1; E. Lidén, *Ordstudier* (1937), s. 92 f. I Jämtland finnes (enl. Lundgren-Brate) 2 gånger belagt ett namn *Røðikr*, som av Lind, säkerligen med rätta, föres till *Hrørikr*.

935. Uppsala, Domkyrkan.

Pl. 6.

Litteratur: D 1:267. P. J. Lindal, Runstenarne i Upsala (1881), s. 5; O. v. Friesen, Runstensundersökningar i Upsala län 1898 (hs i ATA), Anteckningar (UUB).

Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; P. J. Lindal a. a. foto; O. v. Friesen foto (ATA, UUB).

Liksom de båda föregående påträffades denna runsten år 1866 »i fotbeklädningen till Upsala domkyrka». Den står nu uppställd på planen vid Domkyrkans norra sida, längst åt Ö av de fyra stenarna.

Ljusröd granit. Höjd 1,25 m., bredd 1,61 m. Fragmentet utgör nedre delen av en runsten. Toppen är avslagen och därjämte högra hörnet nedtill. Stenen har därför fått en sned uppställning, som icke låter ristningen fullt komma till sin rätt. Kvar finnes inskriftens början och slut (utom sista runan). Själva runslingan med inskriften är tydlig och djupt huggen; ornamentiken är grundare.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter Dybeck):

þ[i]agn : fasteþr : lit . . . [-]l þonta si . . .

Þiagn, Fastæiðr let[u] . . . bonda si[nm].

»Tägn [och] Fasted läto . . . sin man»

Till läsningen: Intet sk framför 1 **þ**. Efter denna runa har ett stycke av stenen spjälkats ur, varvid en runa gått förlorad. 4 **g** är tydligt stunget; likaså 10 **e**. Nedre bst i 18 **b** är skadad. — Dybeck: 1—5 **þiakn**; 10 **e**; 16 **i** eller **a**. — Lindal: 1—5 **þ-akn**. »Mynden **i** i ordet **thiakn** är nu afflagad men var tydlig, då stenen påträffades.» 10 **e**. Ingen runa framför 17 **l**. »**b** i **bonta** är ej fullt säkert, men kan väl icke vara någon annan bokstaf.» — v. Friesen: 1—5 **þ-agn**; 10 **e**; ingen runa framför 17 **l**.

Om mansnamnet *Þiagn* se U 201 och E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 98. Kvinnonamnet *Fast(h)æiðr* är belagt i ännu en uppländsk runinskrift: L 274 Gimo, Skäfthammars sn; se E. Wessén a. a. s. 101. Inskriften har meddelat, att Tägn och Fasted ha låtit resa stenen till minne av sin fader och . . . efter . . ., sin man.